

Arrest

nr. 297 260 van 20 november 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X
3. X
Wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd worden door hun ouders X en X, op 10 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M.C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 9 december 2020 als minderjarigen begeleid door hun ouders België binnen zonder enig identiteitsdocument. De ouders van de verzoekende partijen verzoeken op 16 december 2020 om internationale bescherming. De verzoeken om internationale bescherming van de ouders van de verzoekende partijen worden op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van hun kinderen als begeleide minderjarigen ingediend. Op 19 mei 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van beide ouders tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten met respectievelijk nummers X en X van 30 september 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan beide ouders.

1.2. Op 26 oktober 2022 verzoeken de verzoekende partijen in eigen naam om internationale bescherming. Op 23 februari 2023 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan de ouders van de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die in hoofde van de eerste verzoekende partij (hierna: eerste verzoeker) wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je bent een van origine Palestijnse Jordaän die woonachtig is geweest in Amman (Jordanië). Je bent geboren op 30 april 2014. Je hebt Jordanië omwille van de problemen die je ouders er hadden verlaten. Je kan het niet meer precies in de tijd situeren maar je bent rond je vijf jaar, in het gezelschap van je ouders H(...), F(...) (OV. (...)) en S(...), M(...) (OV. (...)) en je minderjarige broertjes S(...), F(...) en S(...), M(...) (OV. (...)) uit Jordanië vertrokken.

Jullie reisden eerst naar Oostenrijk alvorens naar België te komen. In Oostenrijk vroegen jouw ouders internationale bescherming maar ze werden er geweigerd. Jullie kwamen vervolgens samen naar België. Op 16 december 2020 dienden je ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In het kader van dit verzoek werd op 23 mei 2022 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 21 juni 2022 dienden je ouders beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De door het CGVS genomen weigeringsbeslissing werd door de RvV op 30 september 2022 bevestigd. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 oktober 2022 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jouw verzoek vermeld je je nog weinig te herinneren van Jordanië, je was immers vijf jaar bij vertrek en acht jaar ten tijde van het persoonlijk onderhoud. Je weet te vertellen dat je mama er schulden heeft en dat je papa zijn eigen persoonlijk problemen had. Verder herinner je je de schapen van je opa, de hitte en de spelletjes die je ginds speelde met je broertjes.

Na jouw persoonlijk onderhoud stuurde jouw via mail op 20 februari 2023 nog een aantal stukken door. Het betreft een kleurenkopie van de Jordaanse identiteitskaart van jouw papa, kopiën van de geboorteaktes van jou en jouw twee broertjes en een kopie van de huwelijksakte van jouw ouders

Jouw mama maakte ook nog een aantal opmerkingen over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit je administratieve dossier en uit je verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 16 december 2020, waarvoor de beslissing nu

definitief is. Zo verklaarde je, net zoals jouw ouders, Jordanië verlaten te hebben omwille van de schulden die je moeder er had en omwille van de problemen die je papa had (CGVS, p. 8) Je haalde zelf geen enkel feit aan dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt.

Hiermee rekening houdende kan bijgevolg volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing die in hoofde van jouw vader werd genomen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

De motieven die ten grondslag lagen aan de weigeringsbeslissing van jouw vader zijn de volgende:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Jordanië de bijstand van de UNRWA verkreeg. De vaststelling dat u bij de UNRWA geregistreerd staat als vluchteling van 1948, betekent niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Jordanië, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaart dat u een geheime liefdesrelatie had met N(...) A(...) en dat zij lid is van de in Jordanië invloedrijke familie A(...) (CGVS, pp. 14-15). Er dient echter vastgesteld dat uw verklaringen over N(...) A(...) en haar familie dusdanig vaag en oppervlakkig zijn dat dit afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U stelt dat u N(...) leren kennen hebt in juli of augustus 2017. Ongeveer twee maanden na jullie kennismaking zijn jullie over privé zaken beginnen praten en eind 2017 zijn jullie een liefdesrelatie begonnen. Jullie hebben één keer seksuele betrekkingen gehad, begin februari 2018, en in april 2018 is jullie relatie aan het licht gekomen (CGVS, p. 18). U stelt dat N(...) A(...) ongehuwd is, dat ze gestudeerd heeft aan de universiteit van Mutah en dat jullie een leeftijdsverschil van 9 jaar hebben. Veel meer dan dit kan u over haar persoonlijk niet vertellen en dit kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen kan immers worden afgeleid dat jullie omstreeks oktober 2017 over privé zaken zijn beginnen praten. Mocht jullie relatie daadwerkelijk het louter professionele overstegen zijn, dan kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u meer over haar zou weten te vertellen dan deze beperkte informatie. Uw verklaringen zijn niet doorleefd en oppervlakkig en dit doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook uw verklaringen over haar familieleden zijn dusdanig vaag dat uw geloofwaardigheid verder op de helling komt te staan. U stelt dat haar vader overleden is, maar u weet niet wanneer. Evenmin weet u wat haar vader vroeger deed van werk. Verder stelt u dat zij zes broers en twee zussen heeft. Behalve haar broer S(...), kent u geen enkele andere broer bij naam. Evenmin weet u hoe haar zussen en de echtgenoten van haar zussen heten. Daarnaast stelt u dat een paar broers bij de administratieve diensten, de politie en het koninklijke paleis werken. Iets later preciseert u dat een jongere broer student is, dat S(...) bij het koninklijke secretariaat werkt en dat de andere broers 'bijvoorbeeld' bij de algemene administratie of de grote gemeente van Amman werken en dat het allemaal ambtenaren zijn. U gevraagd naar de precieze functies van haar broers bij de algemene administratie of de grote gemeente van Amman, antwoordt dat dit moeilijk om te weten is. U weet wel dat één broer werkte bij het algemene secretariaat van Amman en aan andere broer bij de dienst drugsbestrijding van de politie. U gevraagd of u een idee heeft wat de functie van de broer bij de drugsbestrijding is, moet u het antwoord schuldig blijven. U antwoordt dat hij ofwel een gewone agent is ofwel een administratieve functie bekleedt. Uw onwetendheid kan niet overtuigen, temeer u stelt dat N(...) uit een invloedrijke familie komt en er redelijkerwijze van u mag verwacht worden dat u deze stelling concreet onderbouwt aan de hand van coherente en gedetailleerde verklaringen. Uw onwetendheid doet niet alleen afbreuk aan uw geloofwaardigheid maar valt ook niet te rijmen met de vrees die u verklaart te koesteren. Redelijkerwijze mag van u immers verwacht worden dat u, wanneer u verklaart een bepaalde invloedrijke familie te vrezen, precies kan duiden wie deze familieleden zijn en welke functies zij bekleden. Er kan worden verondersteld dat u hiervan op de hoogte zou zijn of dat u zich hierover minstens zou geïnformeerd hebben, al was het maar om uw vrees bij een eventuele terugkeer

beter te kunnen inschatten. U blijft hier dusdanig in gebreke dat dit afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Wanneer u daarnaast wordt gevraagd om namen te noemen van ooms of tantes met hoge ambtenarenfuncties, antwoordt u dat de dienst drugsbestrijding vroeger werd geleid door iemand van haar familie, maar dat u niet weet wie dit precies is. Het hoeft geen betoog dat dit vage antwoord evenmin kan overtuigen. Het is bovendien frappant dat u in Oostenrijk had verklaard dat haar oom bij de geheime dienst werkte, terwijl u deze persoon op het CGVS volledig onvermeld laat en dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Mocht N(...) A(...) daadwerkelijk een oom hebben met dergelijke positie, dan mag van u verwacht worden dat u deze persoon onmiddellijk zou noemen wanneer u gevraagd wordt naar prominente familieleden. Dat u deze persoon zelfs niet aanhaalt wanneer expliciet wordt gepeild of N(...) invloedrijke ooms of tantes heeft, is andermaal een contra-indicatie voor uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 20-21 & 23; Vertaling verslag Oostenrijk, dd. 01.10.2018, p. 9).

Bovendien dient vastgesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk had verklaard dat N(...) vier broers heeft en dit zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. U met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, houdt u vol dat zij zes broers heeft en dat het mogelijk is dat u in Oostenrijk vier broers had gezegd, maar dat dit te wijten is aan de psychische druk. Deze blote stelling kan echter niet overtuigen en kan niet gezien worden als een geldige verschoningsgrond, daar het feit dat u onder psychische druk stond louter een bewering is die u niet staaft aan de hand van enig medisch stavingsstuk (CGVS, pp. 20-21 & 23; Vertaling verslag Oostenrijk, dd. 01.10.2018, p. 9). Daarnaast hebt u ten aanzien van de Oostenrijkse instanties verklaard dat haar 17-jarige jongere broer op haar gsm had ontdekt dat jullie een geheime relatie hadden, terwijl u op het CGVS stelt niet te weten wie van haar broers het ontdekt heeft (CGVS, p. 23). Deze wisselende verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Verder stelt u dat N(...) in de Shafa Badran wijk woonde, maar u weet niet precies waar. Uw onwetendheid kan andermaal niet overtuigen. Mocht u werkelijk een geheime liefdesrelatie met haar hebben gehad, dan lijkt het niet meer dan logisch dat u hiernaar zou hebben gepeild, temeer zij bij haar moeder woonde, en ook haar getrouwde broers in hetzelfde gebouw woonden, en er logischerwijze van kan worden uitgegaan dat u zich van hun woonplaats zou vergewissen om te weten welke buurt u moest vermijden zodat jullie geheime relatie niet aan het licht zou komen. Dat u bovendien niet weet waar de zussen van N(...) wonen, is eveneens een contra-indicatie voor uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 19-20). Voorts ondermijnt ook het feit dat F(...) amper iets weet over uw relatie met N(...) verder uw geloofwaardigheid. Zij stelt enkel te weten dat u een affaire had met ene N(...) A(...) omdat ze die naam gelezen had op documenten in Oostenrijk. Verder weet ze dat N(...) ongehuwd is en dat jullie seksuele betrekkingen hebben gehad. Ze stelt dat de familie A(...) een grote en bekende familie is, maar verder dan dit komt ze niet. Ze verklaart niet te weten hoe de familie van N(...) op de hoogte is geraakt van jullie relatie en ze stelt uitdrukkelijk dit ook niet te willen weten. Haar onwetendheid doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Van een verzoeker mag immers verwacht worden dat hij gedetailleerde verklaringen aflegt over de hoofdmotieven van zijn verzoek. Van uw echtgenote mag dan ook verwacht worden dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd, temeer dit aspect ook de kern van haar asielmotieven omvat (CGVS F(...), p. 22). Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De brief waarin de mukhtar bevestigt dat u problemen heeft in Jordanië werd ter uwe behoeve opgemaakt en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. De internetartikelen over de familie A(...) bevatten louter algemene informatie over deze familie, niets meer en niets minder. Deze informatie heeft geen betrekking op uw persoon of uw persoonlijke situatie, terwijl u de door u aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken, doch blijft u desbetreffend in gebreke. De kopieën van Italiaanse identiteitsdocumenten en van de UNRWA Family Registration Card hebben betrekking op elementen die hier niet worden betwist. Wat betreft de e-mail dd. 21.03.2022 waarin de juridisch begeleidster van het opvangcentrum waar u verblijft, uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud meedeelt, dient opgemerkt dat deze opmerkingen evenmin van die aard zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen. De eerste opmerking over het feit dat F(...) pas in oktober 2020 opnieuw contact heeft opgenomen met haar ouders is een element dat hier niet wordt betwist. Uw opmerking dat uw relatie met N(...) niet van die aard was om persoonlijke kwesties met haar te bespreken omdat jullie wisten dat jullie geen toekomst hadden, kan evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Zoals hierboven reeds aangehaald had u tijdens het gehoor verklaard dat in oktober 2017 over privé zaken bent beginnen praten met N(...) en dat u op een bepaald moment een liefdesrelatie met haar had. Wanneer u verklaart dat zij uit een invloedrijke familie komt, dan mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u deze stelling concreet onderbouwt. Zoals reeds aangehaald, uw onwetendheid doet niet alleen afbreuk aan uw geloofwaardigheid maar valt ook niet te rijmen met de vrees die u verklaart te koesteren.

Redelijkerwijze mag van u immers verwacht worden dat u, wanneer u verklaart een bepaalde invloedrijke familie te vrezen, precies kan duiden wie deze familieleden zijn en welke functies zij bekleden. Er kan worden verondersteld dat u hiervan op de hoogte zou zijn of dat u zich hierover minstens zou geïnformeerd hebben, al was het maar om uw vrees bij een eventuele terugkeer beter te kunnen inschatten. Uw postfactum verklaringen over uw onwetendheid doen bijgevolg geen afbreuk aan deze vaststelling.

Ter volledigheid dient opgemerkt dat ook in hoofde van H(...) F(...) (O.V. (...); CG (...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Jouw mama kreeg een volgbeslissing. Wat betreft haar relaas aangaande de schulden werd volgende nog besloten: "Vooreerst verklaart u dat een rechtbank in Amman u bij verstek heeft veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden en de betaling van een bepaalde som geld omdat u na uw vertrek uit Jordanië gestopt bent met het aflossen van de uitstaande bedragen van een hypotheek. Dit door u aangehaalde motief houdt echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De door u aangehaalde feiten zijn immers gemeenrechtelijk van aard en zijn aldus vreemd aan de criteria van de Conventie. U toont aldus geenszins het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de vluchtelingenconventie, aan. Bovendien dient aangestipt dat u geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat u, omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria, disproportionele bestraffing riskeert. Bovendien geeft u slechts blijk van een lacunaire kennis over de inhoud van het vonnis en dit doet afbreuk aan de ernst van deze feiten. U stelt dat u door een rechtbank in Amman werd veroordeeld, maar u weet niet door welke rechtbank.

Evenmin weet u of u effectief werd opgeroepen om te verschijnen voor de rechter. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden en de betaling van een som geld, maar u weet niet over welk bedrag het gaat. U probeert uw vage verklaringen te justifieren door voorop te stellen dat u de details van het vonnis niet kent omdat u niet gefocust was op de details en omdat het voornaamste voor u was dat u niet meer in Jordanië was. Deze uitleg kan echter niet volstaan om uw vage verklaringen te vergoelijken. Uw nalatige houding is immers geenszins in overeenstemming met of getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van u als verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat u zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van uw vluchtrelaas. U blijft hier desgevallend in gebreke (CGVS, pp. 7-10)."

Rekening houdende met het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn om in jouw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Ook in hoofde van jouw broertjes M(...) en F(...) kunnen geen dergelijke elementen worden weerhouden.

Wat betreft de opmerkingen die u na het persoonlijk onderhoud nog overmaakte moet worden vastgesteld dat deze een loutere herhaling betreffen van wat u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, i.c. dat u uw kinderen zal verliezen ingeval van een terugkeer omdat uw familie niet voor uw kinderen zal willen zorgen, dat u niet de mogelijkheid zal hebben om voor het onderhoud van uw kinderen in te staan en dat uw kinderen een moeilijke toekomst zullen hebben in Jordanië indien ze moeten opgroeien zonder u en hun gezin. Dit alles voegt niets toe aan uw relaas en werd bovendien hierboven reeds beoordeeld.

De documenten die u nog overmaakte bevestigen tot slot louter de persoonsgegevens van uw echtgenote en kinderen en uw burgerlijke staat. Ook deze elementen, die op zich niet worden betwist, kunnen niet tot een anderluidende conclusie leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van de tweede verzoekende partij (hierna: tweede verzoeker) wordt genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Jij, S(...) F(...), hebt de Jordaanse nationaliteit en bent van Palestijnse origine. Je bent geboren op 24 juli 2015 in Amman, Jordanië. Je verliet Jordanië in 2018, samen met je ouders, S(...) M(...) (OV (...) en CG

(...) en H(...) F(...) (OV (...) en CG (...)) en je broertjes S(...) M(...) en S(...) M(...) (OV (...)) omwille van de problemen van jouw ouders. Jullie reisden naar Oostenrijk alwaar jouw ouders een verzoek om internationale bescherming indienden. Nadat hun verzoek werd afgewezen, reisden jouw ouders, samen met jou en jouw twee broertjes, verder naar België. Op 16 december 2020 dienden jouw ouders hier een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In het kader van dit verzoek werd op 23 mei 2022 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 21 juni 2022 dienden je ouders beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De door het CGVS genomen weigeringsbeslissing werd door de RvV op 30 september 2022 bevestigd. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 oktober 2022 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Je kan niet terug naar Jordanië omdat je er zou moeten opgroeien zonder jouw ouders en in een weeshuis zou terechtkomen. Jouw mama en papa zijn feitelijk gescheiden en bezig met de procedure om ook officieel te scheiden. In geval van een terugkeer naar Jordanië zal jij, omwille van het feit dat jouw ouders niet langer samen zijn, niet bij de ouders van jouw mama terecht kunnen. Ingeval van een terugkeer zal jouw mama immers, mede omwille van de echtscheiding, door haar ouders thuis worden opgesloten. Haar ouders - jouw grootouders - zullen jou alsook jouw broertjes bovendien naar de familie van jouw papa brengen omdat ze, weerom omwille van de scheiding van jouw ouders, niet willen instaan voor jullie zorg. De familie van jouw papa kan/ wil echter evenmin voor jou en jouw broertjes zorgen. Jouw papa heeft geen zussen, slechts één broer en zijn echtgenote wil niet voor jullie zorgen. De mama van jouw papa is ziek en kan niet voor jullie zorgen. Jouw papa zelf zal nooit naar Jordanië terugkeren. Hij kende er immers ook problemen omwille van een relatie die hij er had. Daar jullie dus niet bij de familie van jouw mama en evenmin bij de familie van jouw papa zullen terecht kunnen, zullen jij en jouw broertjes naar een weeshuis moeten. Jouw mama kent in Jordanië ook problemen omwille van achterstallige betalingen. Zij werd hierom al veroordeeld. Bij een terugkeer zal jouw mama haar gevangenisstraf moeten uitzitten en zal zij vervolgens geen blanco 'attest van goed gedrag en zeden' meer kunnen krijgen. Bijgevolg zal ze niet kunnen werken in Jordanië en niet kunnen instaan voor jullie onderhoud. Jij en jouw broertjes zullen ingeval van een terugkeer naar Jordanië in moeilijke en miserabele levensomstandigheden terecht komen.

Jouw mama was in het bezit van een audiofragment om aan te tonen dat haar papa - jouw grootvader - niet voor jou en jouw broertjes wil zorgen in geval van een terugkeer naar Jordanië. Jouw mama haalde nog aan de mogelijkheid te hebben een document te verkrijgen en voor te leggen ter staving van de gezondheidsproblemen van haar (beweerde) voormalige schoonmoeder.

Na het persoonlijk onderhoud stuurde jouw mama via mail, dd 20 februari 2023, nog een aantal stukken door. Het betreft een kleurenkopie van de Jordaanse identiteitskaart van jouw papa, jouw Jordaanse geboorteakte en deze van jouw broertjes en de huwelijksakte van jouw ouders.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jouw steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd, gelet op jouw jeugdige leeftijd, het onderhoud rechtstreeks afgenomen van jouw mama. Jouw raadsman woonde eveneens het gehoor bij en was in de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken toe te voegen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van de verklaringen in jouw naam, afgelegd door jouw moeder, wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom je niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, is omdat de verklaringen met betrekking tot jouw gegronde vrees of het lijden van ernstige schade weinig overtuigend zijn.

Jouw mama stelde te vrezen dat jij én jouw broertjes, in geval van een terugkeer naar Jordanië, in een weeshuis zullen belanden en zonder de zorg van haarzelf en jouw papa zullen moeten opgroeien in moeilijke omstandigheden en dit omdat (i) jouw mama en papa gescheiden zijn, waardoor (ii) zij bij een terugkeer zal worden opgesloten door haar familie en jij en jouw broertjes niet welkom zijn bij haar familie en bijgevolg bij de familie van jouw papa zullen terechtkomen, doch (iii) zij ook niet voor jou en jouw

broertjes willen of kunnen zorgen. Jouw mama werd in Jordanië (iv) bovendien veroordeeld en zal niet meer kunnen werken omdat ze, ten gevolge haar veroordeling, geen blanco strafregister meer heeft en (v) jouw papa zal in Jordanië ook niet voor jullie kunnen zorgen omdat hij omwille van zijn vroegere problemen niet terug kan en, zelfs al zou hij terugkeren, zou moeten gaan werken waardoor hij niet zou kunnen instaan voor de zorg voor jou en jouw broertjes.

Dient vooreerst onderlijnd te worden dat aangaande jouw mama haar veroordeling door een Jordaanse rechtbank in het kader van haar verzoek reeds werd geoordeeld dat dit een probleem van louter gemeenrechtelijke aard betreft en derhalve niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Voorts kon er eveneens worden vastgesteld dat deze veroordeling niet kon worden weerhouden om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, i.c. artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarenboven bleek jouw mama haar kennis aangaande de inhoud van het vonnis eerder lacunair wat afbreuk deed aan de ernst van deze feiten. Jij bracht geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

Dat jouw mama omwille van de veroordeling die in haar hoofde zou zijn uitgesproken in geval van een terugkeer naar Jordanië nooit meer zal kunnen werken en dus niet in het onderhoud van jou en jouw broertjes zal kunnen instaan, betreft hoe dan ook een loutere bewering en pure veronderstelling die op geen enkele manier wordt gestaafd.

Dit terzijde, jouw mama kon ook niet overtuigen of aantonen dat jij en jouw broertjes, bij een terugkeer naar Jordanië niet op een familiaal netwerk zouden kunnen steunen voor jullie zorg en onderhoud en dat jullie, zoals zij beweerde, in een weeshuis zouden terechtkomen.

Immers, dat jouw mama en papa niet langer samen zijn en de procedure tot een officiële scheiding in gang is gezet, is eveneens een blote bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd. Ondanks jouw mama haar uitdrukkelijke belofte om nog documenten die dit kunnen aantonen over te maken, heeft de Commissaris-generaal niets ontvangen. Dat jouw mama en papa wel feitelijk gescheiden zijn, kan eveneens ten eerste worden betwijfeld. Jouw papa vergezelde jouw mama, jou en jouw broertjes naar het CGVS voor jouw persoonlijk onderhoud. Jouw mama gaf aan dat zij ondertussen in een ander opvangcentrum woont, dit samen met jou en jouw drie broertjes alsook met jullie papa. Jouw mama en papa staan bovendien ook nog steeds samen in voor jullie en de zorg voor jullie (zie CGVS p. 2 en 3). Waarom jouw mama en papa die nu, volgens jouw mama althans, wel reeds feitelijk gescheiden zijn, nog steeds kunnen samenwonen en instaan voor jullie zorg, dit niet meer zouden kunnen ingeval van een terugkeer naar Jordanië is geenszins duidelijk.

En zelfs al zou het ten andere vaststaan dat jouw mama en papa ondertussen officieel gescheiden zijn of de procedure hiertoe in gang hebben gezet, certe quod non, dan nog zijn er geen elementen op grond waarvan in jouw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat jij en je broertjes nergens zouden terecht kunnen en in een weeshuis zouden belanden, kan immers geenszins worden aangenomen.

Reeds in hoofde van jouw mama haar verzoek werd er door de Commissaris-generaal uitdrukkelijk gewezen op het volgende :

"U stelt weliswaar dat u en M(...) uit elkaar zijn, maar in dit kader dient vastgesteld dat jullie niet officieel gescheiden zijn. U stelt bovendien expliciet dat het geen probleem zou zijn als u in Jordanië zou scheiden. Hieruit kan dan ook geen gegronde vrees worden afgeleid. Wat betreft uw vrees om het hoederecht over uw kinderen te verliezen, dient opgemerkt dat uit de informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier blijkt dat de Jordaanse wet een onderscheid maakt tussen voogdij (wali) en de dagelijkse zorg (hadan) over kinderen onder de 18 jaar. De moeder van de kinderen heeft recht op de dagelijkse zorg (hadan) over de kinderen tijdens het huwelijk en na een scheiding. Zij verliest het recht op de zorg als zij hertrouwt. Dit laatste is in uw geval een louter hypothetische situatie, want uw vrees dat uw familie u zou uithuwelijken is louter een veronderstelling en niet op concrete feiten gebaseerd."

Dat jij en jouw broertjes dan nu, in geval er sprake zou zijn van een officiële scheiding van jouw papa, niet bij jouw mama en onder haar zorg zouden kunnen blijven, dit omdat haar ouders haar zullen opsluiten én jij en je broertjes niet welkom zijn bij de familie van jouw mama (zie CGVS p. 5 en 6), kan gezien bovenstaande niet worden aangenomen. Van een nieuw huwelijk voor jouw mama is er tot op heden totaal geen sprake, dus zijn er geen redenen om jouw mama het recht op de dagelijkse zorg over jou en jouw broertje te ontfangen.

Dat jouw mama zal worden opgesloten door haar familie bij terugkeer én jij en jouw broertjes niet welkom zijn bij de familie van jouw mama (zie CGVS p. 6 en 7), is overigens ook niet meer dan een blote bewering die niet wordt ondersteund door concrete en objectieve elementen. Dat jouw mama in het bezit is van een audiofragment kan dit niet omvormen. Vooreerst, gevraagd wat op het audiofragment precies te horen is, verklaarde jouw mama dat haar vader uitdrukkelijk aangeeft dat zijn dochter - jouw mama - terug van harte welkom is bij hem (zie CGVS p. 8). Verder zou nog te horen zijn dat jouw grootvader uitdrukkelijk aangeeft dat jij en jouw broertjes niet welkom zijn (zie CGVS p. 7 en 8).

Een dergelijk audiofragment kan echter hoe dan ook niet worden aangenomen als een overtuigend, objectief en tastbaar begin van bewijs. Immers, los van het feit dat uit een audiofragment totaal niet kan worden afgeleid wie op het fragment te horen is, kan de authenticiteit van een dergelijk bericht op geen enkele manier worden nagegaan. Dergelijke berichten kunnen immers makkelijk geënceneerd worden. Bovendien kan jouw mama haar bewering dat haar familie jou en jouw broertjes niet wil, eens te meer worden betwist gelet op hetgeen in het kader van haar verzoek door de Commissaris-generaal reeds werd opgemerkt, namelijk :

"Bovendien was u gescheiden van uw eerste echtgenoot en komen uw kinderen uit uw eerste huwelijk nog om de zoveel tijd bij uw ouders op bezoek [...]."

Het lijkt weinig waarschijnlijk dat, indien jouw grootouders daadwerkelijk zo redeneren en ingeval van een echtscheiding niets meer willen te maken hebben met hun kleinkinderen, de kinderen uit jouw mama haar eerste huwelijk dan wel nog steeds op bezoek zouden gaan bij hen.

Dat ook de zus van jouw mama, i.c. Z(...), haar kinderen zou hebben moeten afstaan van jouw grootouders omwille van haar scheiding, is weerom een blote bewering die niet wordt gestaafd (zie CGVS p. 7).

Dat jouw mama, zoals ze stelt, hoe dan ook niet in staat zal zijn om voor jou en jouw broertjes te zorgen, dit omdat ze niet meer zal kunnen werken gezien haar veroordeling én financiële moeilijkheden zal kennen, kan ook niet overtuigen. Zoals reeds opgemerkt wordt op geen enkele manier aangetoond dat jouw mama, die in Jordanië jarenlang in een bank heeft gewerkt, ingeval van een terugkeer nergens nog werk zou kunnen krijgen. Dit terzijde, problemen van economische aard ressorteren ook niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Zelfs al zou ten andere worden aangenomen dat jouw mama geen, dan wel moeilijk, werk zal vinden in Jordanië, dan volstaat ook dit niet om te besluiten dat jij in Jordanië in een weeshuis en in een situatie van verregaande deprivatie zal terechtkomen. Zoals jouw mama zelf liet optekenen staat zij tot op heden samen met jouw papa in voor de zorg van jou en jouw broertjes. Jouw mama verklaarde ook uitdrukkelijk dat jouw papa voor jou en jouw broertjes zorgt, dat hij dat eender waar zal doen. Ze stelde eveneens dat jouw papa, ook in geval van een terugkeer naar Jordanië, wel degelijk voor jou en jouw broertjes zou kunnen zorgen maar hij wil en zal nooit terugkeren naar Jordanië (zie CGVS p. 8). Dat hij niet wil of zou kunnen terugkeren omwille van de problemen die hij er kende, kan alvast niet worden aangenomen. Immers, in hoofde van jouw papa werd ook reeds duidelijk geoordeeld en gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Jordanië heeft gekend. Andere elementen die een terugkeer in de weg staan, werden niet aangebracht in het kader van jouw verzoek. Dat jouw papa niet wil terugkeren (zie CGVS p. 10), en hiermee aldus zelf een situatie creëert waardoor het (financieel) moeilijk zou kunnen zijn voor jouw mama om voor jullie onderhoud in te staan, betreft dan ook louter zijn eigen keuze en volstaat duidelijk niet om in jouw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Dat de familie van jouw papa niet voor jou en jouw broertje zou willen/ kunnen zorgen is, mede gelet op voorgaande in casu dan ook niet relevant.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn om in jouw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Ook in hoofde van jouw broertjes M(...) en M(...) kunnen geen dergelijke elementen worden weerhouden.

Dat jouw mama de mogelijkheid heeft om een attest ter staving van jouw oma, haar (beweerde) voormalige schoonmoeder, gezondheidssituatie voor te leggen, kan geen ander licht werpen op voorgaande. Een dergelijk attest zal hoogstens kunnen aantonen dat jouw oma ziek is, iets wat op zich niets wordt betwist, maar wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de opmerkingen die jouw mama na het persoonlijk onderhoud nog overmaakte moet worden vastgesteld dat deze een loutere herhaling betreffen van wat jouw mama verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, i.c. dat zij u en uw broertjes kinderen zal verliezen ingeval van een terugkeer omdat haar familie niet voor jullie zal willen zorgen, dat zij niet de mogelijkheid zal hebben om voor het onderhoud van jullie in te staan en dat jullie een moeilijke toekomst zullen hebben in Jordanië indien jullie moeten opgroeien zonder jouw mama en gezin. Dit alles voegt niets toe aan jouw relaas en werd bovendien hierboven reeds beoordeeld.

De documenten die jouw mama nog overmaakte bevestigen tot slot louter de persoonsgegevens van jouw papa, jou en jouw broers en het feit dat jouw mama en papa gehuwd zijn. Ook deze elementen, die op zich niet worden betwist, kunnen niet tot een anderluidende conclusie leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De derde bestreden beslissing, die in hoofde van de derde verzoekende partij (hierna: derde verzoeker) wordt genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Jij, S(...) M(...), hebt de Jordaanse nationaliteit en bent van Palestijnse origine. Je bent geboren op 9 maart 2017 in Amman, Jordanië. Je verliet Jordanië in 2018, samen met jouw ouders, S(...) M(...) (OV (...) en CG (...)) en H(...) F(...) (OV (...) en CG (...)) en je broertjes S(...) M(...) en S(...) F(...) (OV (...) en CG (...)) omwille van de problemen van jouw ouders. Jullie reisden naar Oostenrijk alwaar jouw ouders een verzoek om internationale bescherming indienden. Nadat hun verzoek werd afgewezen, reisden jouw ouders, samen met jou en jouw twee broertjes, verder naar België. Op 16 december 2020 dienden je ouders hier een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In het kader van dit verzoek werd op 23 mei 2022 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 21 juni 2022 dienden je ouders beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De door het CGVS genomen weigeringsbeslissing werd door de RvV op 30 september 2022 bevestigd. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 oktober 2022 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Je kan niet terug naar Jordanië omdat je er zou moeten opgroeien zonder jouw ouders en in een weeshuis zou terechtkomen. Jouw mama en papa zijn feitelijk gescheiden en bezig met de procedure om ook officieel te scheiden. In geval van een terugkeer naar Jordanië zal jij, omwille van het feit dat jouw ouders niet langer samen zijn, niet bij de ouders van jouw mama terecht kunnen. Ingeval van een terugkeer zal jouw mama immers, mede omwille van de echtscheiding, door haar ouders thuis worden opgesloten. Haar ouders - jouw grootouders - zullen jou alsook jouw broertjes bovendien naar de familie van jouw papa brengen omdat ze, weerom omwille van de scheiding van jouw ouders, niet willen instaan voor jullie zorg. De familie van jouw papa kan/wil echter evenmin voor jou en jouw broertjes zorgen. Jouw papa heeft geen zussen, slechts één broer en zijn echtgenote wil niet voor jullie zorgen. De mama van jouw papa is ziek en kan niet voor jullie zorgen. Jouw papa zelf zal nooit naar Jordanië terugkeren. Hij kende er immers ook problemen omwille van een relatie die hij er had. Daar jullie dus niet bij de familie van jouw mama en evenmin bij de familie van jouw papa zullen terechtkunnen, zullen jij en jouw broertjes naar een weeshuis moeten. Jouw mama kent in Jordanië ook problemen omwille van achterstallige betalingen. Zij werd hierom al veroordeeld. Bij een terugkeer zal jouw mama haar gevangenisstraf moeten uitzitten en zal zij vervolgens geen blanco 'attest van goed gedrag en zeden' meer kunnen krijgen. Bijgevolg zal ze niet kunnen werken in Jordanië en niet kunnen instaan voor jullie onderhoud. Jij en jouw broertjes zullen ingeval van een terugkeer naar Jordanië in moeilijke en miserabele levensomstandigheden terecht komen.

Jouw mama was in het bezit van een audiofragment om aan te tonen dat haar papa - jouw grootvader - niet voor jou en jouw broertjes wil zorgen in geval van een terugkeer naar Jordanië. Jouw mama haalde nog aan de mogelijkheid te hebben een document te verkrijgen en voor te leggen ter staving van de gezondheidsproblemen van haar (voormalige) schoonmoeder.

Na het persoonlijk onderhoud stuurde jouw mama via mail, dd 20 februari 2023, nog een aantal stukken door. Het betreft een kleurenkopie van de Jordaanse identiteitskaart van jouw papa, jouw Jordaanse geboortakte en deze van jouw broertjes en de huwelijksakte van jouw ouders.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jouw steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd, gelet op jouw jeugdige leeftijd, het onderhoud rechtstreeks afgenomen van jouw mama. Jouw raadsman woonde eveneens het gehoor bij en was in de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken toe te voegen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van de verklaringen in jouw naam, afgelegd door jouw moeder, wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom je niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, is omdat de verklaringen met betrekking tot jouw gegronde vrees of het lijden van ernstige schade weinig overtuigend zijn.

Jouw mama stelde te vrezen dat jij én jouw broertjes, in geval van een terugkeer naar Jordanië, in een weeshuis zullen belanden en zonder de zorg van haarzelf en jouw papa zullen moeten opgroeien in moeilijke omstandigheden en dit omdat (i) jouw mama en papa gescheiden zijn, waardoor (ii) zij bij een terugkeer zal worden opgesloten door haar familie en jij en jouw broertjes niet welkom zijn bij haar familie en bijgevolg bij de familie van jouw papa zullen terechtkomen, doch (iii) zij ook niet voor jou en jouw broertjes willen of kunnen zorgen. Jouw mama werd in Jordanië (iv) bovendien veroordeeld en zal niet meer kunnen werken omdat ze, ten gevolge haar veroordeling, geen blanco strafregister meer heeft en (v) jouw papa zal in Jordanië ook niet voor jullie kunnen zorgen omdat hij omwille van zijn vroegere problemen niet terug kan en, zelfs al zou hij terugkeren, zou moeten gaan werken waardoor hij niet zou kunnen instaan voor de zorg voor jou en jouw broertjes.

Dient vooreerst onderlijnd te worden dat aangaande jouw mama haar veroordeling door een Jordaanse rechtbank in het kader van haar verzoek reeds werd geoordeeld dat dit een probleem van louter gemeenrechtelijke aard betreft en derhalve niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Voorts kon er eveneens worden vastgesteld dat deze veroordeling niet kon worden weerhouden om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, i.c. artikel 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Daarenboven bleek jouw mama haar kennis aangaande de inhoud van het vonnis eerder lacunair wat afbreuk deed aan de ernst van deze feiten. Jij bracht geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

Dat jouw mama omwille van de veroordeling die in haar hoofde zou zijn uitgesproken in geval van een terugkeer naar Jordanië nooit meer zal kunnen werken en dus niet in het onderhoud van jou en jouw broertjes zal kunnen instaan, betreft hoe dan ook een loutere bewering en pure veronderstelling die op geen enkele manier wordt gestaafd.

Dit terzijde, jouw mama kon ook niet overtuigen of aantonen dat jij en jouw broertjes, bij een terugkeer naar Jordanië niet op een familiaal netwerk zouden kunnen steunen voor jullie zorg en onderhoud en dat jullie, zoals zij beweerde, in een weeshuis zouden terechtkomen.

Immers, dat jouw mama en papa niet langer samen zijn en de procedure tot een officiële scheiding in gang is gezet, is eveneens een blote bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd. Ondanks jouw mama haar uitdrukkelijke belofte om nog documenten die dit kunnen aantonen over te maken, mocht de Commissaris-generaal niets ontvangen. Dat jouw mama en papa wel feitelijk gescheiden zijn, kan eveneens ten eerste worden betwijfeld. Jouw papa vergezelde jouw mama, jou en jouw broertjes naar het CGVS voor jouw persoonlijk onderhoud. Jouw mama gaf aan dat zij ondertussen in een ander opvangcentrum woont, dit samen met jou en jouw drie broertjes alsook met jullie papa. Jouw mama en papa staan bovendien ook nog steeds samen in voor jullie en de zorg voor jullie (zie CGVS F(...) p. 2 en 3). Waarom jouw mama en papa die nu, volgens jouw mama althans, wel reeds feitelijk gescheiden zijn, nog steeds kunnen samenwonen en instaan voor jullie zorg, dit niet meer zouden kunnen ingeval van een terugkeer naar Jordanië is geenszins duidelijk.

En zelfs al zou het ten andere vaststaan dat jouw mama en papa ondertussen officieel zijn gescheiden of de procedure hiertoe in gang hebben gezet, certe quod non, dan nog zijn er geen elementen op grond waarvan in jouw hoofde kan worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat jij en je broertjes nergens zouden terecht kunnen en in een weeshuis zouden belanden, kan immers geenszins worden aangenomen.

Reeds in hoofde van jouw mama haar verzoek werd er door de Commissaris-generaal uitdrukkelijk gewezen op het volgende :

"U stelt weliswaar dat u en M(...) uit elkaar zijn, maar in dit kader dient vastgesteld dat jullie niet officieel gescheiden zijn. U stelt bovendien expliciet dat het geen probleem zou zijn als u in Jordanië zou scheiden. Hieruit kan dan ook geen gegronde vrees worden afgeleid. Wat betreft uw vrees om het hoederecht over uw kinderen te verliezen, dient opgemerkt dat uit de informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier blijkt dat de Jordaanse wet een onderscheid maakt tussen voogdij (wali) en de dagelijkse zorg (hadan) over kinderen onder de 18 jaar. De moeder van de kinderen heeft recht op de dagelijkse zorg (hadan) over de kinderen tijdens het huwelijk en na een scheiding. Zij verliest het recht op de zorg als zij hertrouwt. Dit laatste is in uw geval een louter hypothetische situatie, want uw vrees dat uw familie u zou uithuwelijken is louter een veronderstelling en niet op concrete feiten gebaseerd."

Dat jij en jouw broertjes dan nu, in geval er sprake zou zijn van een officiële scheiding van jouw papa, niet bij jouw mama en onder haar zorg zouden kunnen blijven, dit omdat haar ouders haar zullen opsluiten én jij en je broertjes niet welkom zijn bij de familie van jouw mama (zie CGVS F(...) p. 5 en 6), kan gezien bovenstaande niet worden aangenomen. Van een nieuw huwelijk voor jouw mama is er tot op heden totaal geen sprake dus zijn er geen redenen om jouw mama het recht op de dagelijkse zorg over jou en jouw broertje te ontfangen.

Dat jouw mama zal worden opgesloten door haar familie bij terugkeer én jij en jouw broertjes niet welkom zijn bij de familie van jouw mama (zie CGVS F(...) p. 6 en 7), is overigens ook niet meer dan een blote bewering die niet wordt ondersteund door concrete en objectieve elementen. Dat jouw mama in het bezit is van een audiofragment kan dit niet omvormen. Vooreerst, gevraagd wat op het audiofragment precies te horen is, verklaarde jouw mama dat haar vader uitdrukkelijk aangeeft dat zijn dochter - jouw mama - terug van harte welkom is bij hem (zie CGVS F(...) p. 8). Verder zou nog te horen zijn dat jouw grootvader uitdrukkelijk aangeeft dat jij en jouw broertjes niet welkom zijn (zie CGVS F(...) p. 7 en 8).

Een dergelijk audiofragment kan echter hoe dan ook niet worden aangenomen als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs. Immers, los van het feit dat uit een audiofragment totaal niet kan worden afgeleid wie op het fragment te horen is, kan de authenticiteit van een dergelijk bericht op geen enkele manier worden nagegaan. Dergelijke berichten kunnen immers makkelijk geësceneerd worden. Bovendien kan jouw mama haar bewering dat haar familie jou en jouw broertjes niet wil, eens te meer worden betwist gelet op hetgeen in het kader van haar verzoek door de Commissaris-generaal reeds werd opgemerkt, namelijk:

"Bovendien was u gescheiden van uw eerste echtgenoot en komen uw kinderen uit uw eerste huwelijk nog om de zoveel tijd bij uw ouders op bezoek [...]."

Het lijkt weinig waarschijnlijk dat, indien jouw grootouders daadwerkelijk zo redeneren en ingeval van een echtscheiding niets meer willen te maken hebben met hun kleinkinderen, de kinderen uit jouw mama haar eerste huwelijk dan wel nog steeds op bezoek zouden gaan bij hen.

Dat ook de zus van jouw mama, i.c. Z(...), haar kinderen zou hebben moeten afstaan van jouw grootouders omwille van haar scheiding, is weerom een blote bewering die niet wordt gestaafd (zie CGVS F(...) p. 7).

Dat jouw mama, zoals ze stelt, hoe dan ook niet in staat zal zijn om voor jou en jouw broertjes te zorgen, dit omdat ze niet meer zal kunnen werken gezien haar veroordeling én financiële moeilijkheden zal kennen, kan ook niet overtuigen. Zoals reeds opgemerkt wordt op geen enkele manier aangetoond dat jouw mama, die in Jordanië jarenlang in een bank heeft gewerkt, ingeval van een terugkeer nergens nog werk zou kunnen krijgen. Dit terzijde, problemen van economische aard ressorteren ook niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Zelfs al zou ten andere worden aangenomen dat jouw mama geen, dan wel moeilijk, werk zal vinden in Jordanië, dan volstaat ook dit niet om te besluiten dat jij in Jordanië in een weeshuis en in een situatie van verregaande deprivatie zal terechtkomen. Zoals jouw mama zelf liet optekenen staat zij tot op heden samen met jouw papa in voor de zorg van jou en jouw broertjes. Jouw mama verklaarde ook uitdrukkelijk dat jouw papa voor jou en jouw broertjes zorgt, dat hij dat eender waar zal doen. Ze stelde eveneens dat jouw papa, ook in geval van een terugkeer naar Jordanië, wel degelijk voor jou en jouw broertjes zou kunnen zorgen maar hij wil en zal nooit terugkeren naar Jordanië (zie CGVS F(...) p. 8). Dat hij niet wil of zou kunnen terugkeren omwille van de problemen die hij er kende, kan alvast niet worden aangenomen. Immers, in hoofde van jouw papa werd ook reeds duidelijk geoordeeld en gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Jordanië heeft gekend. Andere elementen die een terugkeer in de weg staan, werden niet aangebracht in het kader van jouw verzoek. Dat jouw papa niet wil terugkeren (zie CGVS F(...) p. 10), en hiermee aldus zelf een situatie creëert waardoor het (financieel) moeilijk zou kunnen zijn voor jouw mama om voor jullie onderhoud in te staan, betreft dan ook louter zijn eigen keuze en volstaat duidelijk niet om in jouw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Dat de familie van jouw papa niet voor jou en jouw broertje zou willen/kunnen zorgen is, mede gelet op voorgaande in casu dan ook niet relevant.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn om in jouw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Ook in hoofde van jouw broertjes M(...) en F(...) kunnen geen dergelijke elementen worden weerhouden.

Dat jouw mama de mogelijkheid heeft om een attest ter staving van jouw oma, haar (beweerde) voormalige schoonmoeder, gezondheidssituatie voor te leggen, kan geen ander licht werpen op voorgaande. Een dergelijk attest zal hoogstens kunnen aantonen dat jouw oma ziek is, iets wat op zich niets wordt betwist, maar wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de opmerkingen die jouw mama na het persoonlijk onderhoud nog overmaakte moet worden vastgesteld dat deze een loutere herhaling betreffen van wat jouw mama verklaarde tijdens het persoonlijk

onderhoud, i.c. dat zij u en uw broertjes kinderen zal verliezen ingeval van een terugkeer omdat haar familie niet voor jullie zal willen zorgen, dat zij niet de mogelijkheid zal hebben om voor het onderhoud van jullie in te staan en dat jullie een moeilijke toekomst zullen hebben in Jordanië indien jullie moeten opgroeien zonder jouw mama en gezin. Dit alles voegt niets toe aan jouw relaas en werd bovendien hierboven reeds beoordeeld.

De documenten die jouw mama nog overmaakte bevestigen tot slot louter de persoonsgegevens van jouw papa, jou en jouw broers en het feit dat jouw mama en papa gehuwd zijn. Ook deze elementen, die op zich niet worden betwist, kunnen niet tot een anderluidende conclusie leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 10 en 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 6, 16, 22 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Tevens zijn de verzoekende partijen van oordeel dat *in casu* een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

De verzoekende partijen halen artikel 48/6, § 5, a) van de Vreemdelingenwet aan en merken op dat hun gehoren in één uur en dertig minuten werden afgehandeld, waardoor men volgens hen moeilijk kan stellen dat zij werden gerespecteerd in hun hoorrecht of dat de verwerende partij hun verzoeken individueel, objectief en onpartijdig bestudeerd heeft met inachtneming van de elementen waarvan zij kennis had.

Verder betogen de verzoekende partijen dat zij de bewijslast aangaande een "gegronde vrees tot vervolging" dragen, doch dat de verwerende partij een samenwerkingsplicht heeft en "steeds de plicht heeft om na te gaan of zij (niet-)aangehaalde elementen ondervindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor er een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoeker ingeval van terugkeer", waarna zij verwijzen naar relevante rechtspraak van de Raad, het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband.

Na vervolgens de wettelijke bepalingen die zij in onderhavige zaak van belang achten te hebben geciteerd, dan wel hierbij nadere toelichting te hebben gegeven, betogen de verzoekende partijen dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Zij herhalen in dit verband hun vrees "om zonder hun moeder te eindigen, laat staan alleen te eindigen in afwezigheid van opvang door de families van beide ouders", feiten die manifest tegen het hoger belang van het kind indruisen, aldus de verzoekende partijen. Volgens hen gaan de bestreden beslissingen ervan uit "dat men in aanwezigheid van een "volgend verzoek" verkeert" nu hun ouders overeenkomstig artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet worden geacht een verzoek te hebben ingediend namens henzelf en de minderjarige kinderen die hen vergezellen, terwijl uit de analyse van het dossier blijkt dat de beslissingen in hoofde van de ouders waarbij hun verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen enkel gericht zijn tot de ouders zelf en hiertegen bij de Raad enkel namens de ouders beroep werd ingediend, waarbij de verzoekende partijen opmerken dat indien zij uitdrukkelijk in deze beslissingen waren

genoemd, de raadsman van het gezin een beroep zou hebben ingesteld namens de ouders en de kinderen. Zij merken tevens op dat kinderen een sociale groep vormen die door het Verdrag van Genève wordt beschermd. Zij betwisten dat hun verzoeken om internationale bescherming op individuele basis werden beoordeeld in zoverre daarin verwezen wordt naar de beslissingen die werden genomen jegens hun ouders. Uit de stukken van het administratief dossier betreffende de verzoeken om internationale bescherming van hun ouders blijkt immers niet dat het risico op vervolging in geval van terugkeer van de kinderen *“afzonderlijk en op zichzelf”* werd beoordeeld, zo stellen de verzoekende partijen. Zij menen dat zij zich in een situatie bevinden die aanzienlijk verschilt van die van hun ouders daar zij zich op eigen feiten beroepen *“die de indiening, en a fortiori de inhoudelijke behandeling, van een verzoek om internationale bescherming in eigen naam verantwoorden”*.

De verzoekende partijen wijzen er vervolgens op reeds te hebben aangekaart dat zij zo goed als niet ondervraagd werden over de persoonlijke elementen die in hun hoofde een bijzondere vrees uitmaken bij terugkeer naar Jordanië, rekening houdend met hun individueel profiel. Zij menen dat de verwerende partij de beslissingen die werden genomen jegens hun ouders *“klakkeloos overgenomen”* heeft, terwijl het nochtans haar taak was om rekening te houden met de leeftijd en het kwetsbaar profiel van de verzoekende partijen in de vraagstelling en om conform de samenwerkingsplicht hen te helpen in het identificeren van feitelijke elementen waaruit een reëel risico op vervolging, minstens op ernstige schade, kan blijken in geval van terugkeer. Zij lichten toe dat zij omwille van hun Palestijnse origine effectief discriminatie riskeren in geval van terugkeer *“evenals de weerslag van deze discriminatie jegens hun ouders en de onmogelijkheid om aan werk te geraken”*. Onder verwijzing naar algemene informatie waaruit zij citeren betogen zij dat Jordaniërs van Palestijnse afkomst worden gediscrimineerd en hun nationaliteit vaker ingetrokken zien worden om de Jordaanse identiteit en cultuur te beschermen. Vervolgens halen de verzoekende partijen aan dat hun ouders zouden scheiden, waarbij zij opmerken dat hun ouders in het opvangcentrum aparte kamers hebben, en dat zij in de context van de echtscheiding van hun moeder zouden worden beroofd en dat hun grootvader over haar lot zou beslissen, waarbij een gedwongen huwelijk niet uit te sluiten valt. Zij wijzen op de verklaringen van hun moeder volgens de welke haar stam zou hebben besloten om haar op te sluiten om te vermijden dat de familie van de vrouw met wie hun vader een affaire had wraak zou nemen (notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker, p. 6), wat volgens hen nu eenmaal een realiteit is in Jordanië en ter staving waarvan zij algemene informatie aanhalen. Onder verwijzing naar het *“verminderd statuut van vrouwen”* betogen de verzoekende partijen dat hun moeder zich als vrouw dient te schikken naar wat voor haar werd besloten. In dat opzicht achten zij de vrees dat zij, in strijd met het hoger belang van het kind, het contact met hun moeder zouden verliezen ten gevolge van de scheiding plausibel en menen zij dat hun tenminste het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Daarnaast zouden zij geen opvang krijgen in de familie aan vaderszijde, zo besluiten de verzoekende partijen onder verwijzing naar de verklaringen van hun moeder (notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker, p. 8).

De verzoekende partijen vragen in hoofdorde hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2.2. Aangaande de verwijzing naar de artikelen 10 en 33 van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn omgezet in Belgisch recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van de artikelen 10 en 33 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.2.2.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen *in casu* geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het CGVS om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt.

2.2.2.4. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.2.2.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De beslissingstermijn vermeld in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet

Artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in het eerste lid, 6° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissingen buiten deze termijn werden genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

In hun verzoekschrift wijzen de verzoekende partijen op het arrest met nummer 250 710 van de Raad van State van 27 mei 2021, waarin de Raad van State oordeelde dat de beslissingstermijn van vijftien werkdagen die geldt in de gevallen waarin de commissaris-generaal toepassing maakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet om een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure te behandelen een termijn van orde is waarvan de overschrijding enkel tot gevolg heeft dat niet meer de verkorte beroepstermijn van tien dagen doch wel de gewone beroepstermijn van dertig dagen van toepassing is. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd in hun redenering dat deze “*rechtsleer*” *mutatis mutandis* kan worden toegepast op onderhavige zaak “*aangezien de verwerende partij geen uitspraak heeft gedaan binnen 15 dagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming*” en dat aldus de gewone beroepstermijn van dertig dagen *in casu* van toepassing is. Nergens kan uit de wet worden afgeleid dat de verkorte beroepstermijn van tien dagen die krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3°, eerste zin van de Vreemdelingenwet van toepassing is “*indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid*”

niet geldt indien deze beslissing niet wordt genomen binnen voormelde termijn van vijftien werkdagen, zoals dit wel het geval is voor beroepen gericht tegen beslissingen waarin toepassing wordt gemaakt van artikel 57/6/1, § 1 maar die buiten de voorziene termijn van vijftien werkdagen werden genomen.

De Raad ziet verder niet in wat de relevantie is van het betoog van de verzoekende partijen dat zij over een beroepstermijn van dertig dagen hadden moeten beschikken, daar voorliggend verzoekschrift binnen de tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissingen werd ingediend en in elk geval tijdig is.

2.2.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoeker niet-ontvankelijk is omdat uit zijn administratief dossier en zijn verklaringen afgelegd op het CGVS blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken van 16 december 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is, en hij zelf geen enkel feit aanhaalde dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt, waarna verwezen wordt naar de motivering van de weigeringsbeslissingen die in hoofde van respectievelijk zijn vader en zijn moeder werden genomen. Wat betreft de opmerkingen die de moeder van eerste verzoeker na het persoonlijk onderhoud nog overmaakte, wordt vastgesteld dat deze een loutere herhaling betreffen van wat zij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud en niets toevoegen aan haar relaas. Tot slot stelt de commissaris-generaal vast dat de documenten die de moeder van eerste verzoeker nog overmaakte louter de persoonsgegevens van haar echtgenoot en kinderen en haar burgerlijke staat bevestigen, welke elementen op zich niet worden betwist.

De Raad stelt vast dat ook in de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet als wettelijke grondslag om de verzoeken om internationale bescherming van respectievelijk tweede en derde verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren. Uit lezing van de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing blijkt evenwel dat de commissaris-generaal hierin een beoordeling ten gronde maakt en tot de conclusie komt dat tweede en derde verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming hebben aangetoond. De commissaris-generaal overweegt hierbij vooreerst dat aangaande de veroordeling van hun moeder door een Jordaanse rechtbank in het kader van haar verzoek reeds werd geoordeeld dat (i) dit een probleem van louter gemeenrechtelijke aard betreft en derhalve niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, (ii) deze veroordeling niet kon worden weerhouden om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en (iii) haar kennis aangaande de inhoud van het vonnis eerder lacunair bleek, wat afbreuk deed aan de ernst van deze feiten, en dat tweede en derde verzoekers geen elementen aanbrachten die hier een ander licht op kunnen werpen. Dat hun moeder omwille van deze veroordeling in geval van terugkeer naar Jordanië nooit meer zal kunnen werken en dus niet in hun onderhoud zal kunnen instaan, betreft volgens de commissaris-generaal hoe dan ook een loutere bewering en pure veronderstelling die op geen enkele manier wordt gestaafd. De commissaris-generaal is verder van oordeel dat de moeder van de verzoekende partijen ook niet kon overtuigen of aantonen dat zij bij een terugkeer naar Jordanië niet op een familiaal netwerk zouden kunnen steunen voor hun zorg en onderhoud en dat zij in een weeshuis zouden terechtkomen. Dat de ouders van de verzoekende partijen niet langer samen zijn en de procedure tot een officiële scheiding in gang is gezet, is volgens de commissaris-generaal eveneens een blote bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd. De commissaris-generaal wijst er verder op dat, zelfs al zou het vaststaan dat de ouders van de verzoekende partijen ondertussen officieel gescheiden zijn of de procedure hiertoe in gang hebben gezet, hij reeds in

de beslissing die werd genomen in hoofde van de moeder opmerkte dat uit informatie die werd toegevoegd aan haar administratief dossier blijkt dat een moeder volgens de Jordaanse wet recht heeft op de dagelijkse zorg (*hadan*) over haar kinderen tijdens het huwelijk en na een scheiding en dat zij dit verliest als zij hertrouwt, doch dat dit laatste in haar geval een louter hypothetische situatie betreft aangezien haar vrees dat haar familie haar zou uithuwelijken louter een veronderstelling is en niet op concrete feiten is gebaseerd. Aangezien van een nieuw huwelijk voor hun moeder tot op heden totaal geen sprake is, zijn er volgens de commissaris-generaal geen redenen om haar het recht op de dagelijkse zorg over de verzoekende partijen te ontfangen. Dat hun moeder zal worden opgesloten door haar familie bij terugkeer en de verzoekende partijen niet welkom zijn bij haar familie is overigens ook niet meer dan een blote bewering die niet wordt ondersteund door concrete en objectieve elementen, zo vervolgt de commissaris-generaal, die er verder op wijst dat reeds in het kader van haar verzoek werd opgemerkt dat zij gescheiden is van haar eerste echtgenoot en dat haar kinderen uit dit eerste huwelijk nog om de zoveel tijd bij haar ouders op bezoek komen. De commissaris-generaal acht het weinig waarschijnlijk dat indien de grootouders van de verzoekende partijen daadwerkelijk zo redeneren en in geval van een echtscheiding niets meer willen te maken hebben met hun kleinkinderen, de kinderen uit hun moeder haar eerste huwelijk dan wel nog steeds op bezoek zouden gaan bij hen. Dat ook de zus van hun moeder haar kinderen zou hebben moeten afstaan van hun grootouders omwille van haar scheiding, is volgens de commissaris-generaal weerom een blote bewering die niet wordt gestaafd. De commissaris-generaal overweegt voorts dat, zelfs al zou worden aangenomen dat hun moeder geen dan wel moeilijk werk zal vinden in Jordanië, dit ook niet volstaat om te besluiten dat de verzoekende partijen in Jordanië in een weeshuis en in een situatie van verregaande deprivatie zullen terechtkomen nu (i) hun moeder tot op heden samen met hun vader instaat voor hun zorg, (ii) hun moeder ook uitdrukkelijk verklaarde dat hun vader voor hen zorgt en dat hij dat eender waar zal doen en (iii) niet kan worden aangenomen dat hun vader niet wil of zou kunnen terugkeren naar Jordanië omwille van de problemen die hij er kende, daar geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze problemen en geen andere elementen die een terugkeer in de weg staan werden aangebracht in het kader van de verzoeken van tweede en derde verzoeker. Dat de familie van hun vader niet voor hen zou willen of kunnen zorgen, acht de commissaris-generaal, mede gelet op het voorgaande, *in casu* niet relevant. Dat hun moeder de mogelijkheid heeft om een attest voor te leggen ter staving van de gezondheidstoestand van haar (beweerde) voormalige schoonmoeder, kan volgens de commissaris-generaal geen ander licht werpen op het voorgaande. Wat betreft de opmerkingen die hun moeder na het persoonlijk onderhoud nog overmaakte, wordt vastgesteld dat deze een loutere herhaling betreffen van wat zij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud en niets toevoegen aan hun relaas. De commissaris-generaal stelt tot slot vast dat de documenten die de moeder van de verzoekende partijen nog overmaakte louter hun persoonsgegevens en die van hun vader bevestigen alsook het feit dat hun ouders gehuwd zijn, welke elementen op zich niet worden betwist.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.5. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van de verzoekende partijen elk een verzoek om internationale bescherming indienden op 16 december 2020 en dat zij in het kader van hun verzoeken op het CGVS werden gehoord. Op 19 mei 2022 werd de ouders van de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad besloot in zijn arresten met respectievelijk nummers 278 171 en 278 172 van 30 september 2022 eveneens om de ouders van de verzoekende partijen niet te erkennen als vluchteling en hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Volgens artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient vermoed dit verzoek ook in te dienen namens de hem of haar vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie hij of zij het ouderlijk gezag uitoefent. Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing wordt genomen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming. De minderjarige verzoekende partijen zijn geboren in Jordanië en samen met hun ouders aangekomen in België. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat de door hun ouders op 16 december 2020 ingediende verzoeken om internationale bescherming niet mede namens de verzoekende partijen werden ingediend. Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat de in hoofdte van hun ouders genomen beslissingen waarbij hun verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen enkel tot de ouders zelf gericht waren en de hiertegen bij de Raad ingediende beroepen ook enkel namens de ouders werden ingesteld. Met hun kritiek dat niet blijkt dat het risico op vervolging in hun hoofdte in geval van terugkeer naar hun land van herkomst “afzonderlijk en op zichzelf” werd beoordeeld in het kader van de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van hun ouders gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat zij de mogelijkheid hebben om in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen en in het kader daarvan eigen feiten aan te voeren die desgevallend een apart verzoek om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen, waarvan zij *in casu* ook gebruik hebben gemaakt.

Eerste verzoeker werd in het kader van zijn verzoek in eigen naam gehoord op het CGVS op 6 februari 2023 en verklaarde dat hij niet naar Jordanië kan terugkeren met zijn ouders omdat zijn vader er problemen heeft waarover hij verder geen kennis heeft en zijn moeder er schulden heeft die ze niet kan afbetalen (administratief dossier (hierna: AD), map eerste verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 8, 9). Gelet op de zeer jeugdige leeftijd van tweede en derde verzoeker werd hun persoonlijk onderhoud rechtstreeks afgenomen van hun moeder. Zij werd eveneens op het CGVS gehoord op 6 februari 2023 en verklaarde dat zij voor haar kinderen vreest dat zij bij terugkeer naar Jordanië zullen moeten opgroeien zonder hun ouders. Zij lichtte toe dat hun vader nooit zal terugkeren en dat zij zelf bij terugkeer direct zal opgepakt worden door de autoriteiten en voor drie maanden zal worden opgesloten, waarna zij geen werk meer zal kunnen vinden daar zij geen blanco strafblad meer heeft. Daardoor zou zij onder het bewind komen van haar ouders, die haar zouden opsluiten als bescherming tegen de eventuele wraak van de familie van de vrouw met wie haar man een affaire zou hebben gehad. Als gescheiden vrouw zou zij sowieso onder huisarrest worden geplaatst door haar familie, die niet voor haar kinderen zou willen zorgen omdat die niet worden beschouwd als ‘van eigen bloed’ en haar naam niet dragen. Haar ouders zouden haar kinderen naar de familie van haar man brengen, maar die zou niet voor hen kunnen of willen zorgen, waardoor zij in een weeshuis zouden belanden. Behalve dat haar kinderen het recht zouden verliezen om deel uit te maken van het gezin, haalde verzoekster aan dat zij in Jordanië niet hetzelfde kwalitatieve onderwijs zullen genieten als in België en dat derde verzoeker een bloedziekte heeft en niemand zo goed voor hem zal zorgen als zij (AD, map tweede verzoeker, stuk 6, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud).

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat waar de verzoekende partijen zich beroepen op de persoonlijke problemen die hun ouders in Jordanië zouden hebben gekend als reden waarom zij thans niet meer kunnen terugkeren, zij hun verzoeken om internationale bescherming baseren

op dezelfde motieven die werden aangehaald door hun ouders ter staving van hun verzoeken van 16 december 2020. Dienaangaande wordt in de eerste bestreden beslissing terecht verwezen naar de motieven van de weigeringsbeslissingen genomen in hoofde van de ouders van de verzoekende partijen op grond waarvan enerzijds geen geloof wordt gehecht aan de buitenechtelijke relatie die de vader in Jordanië zou hebben gehad met een meisje uit een invloedrijke familie en de vrees die hij in verband hiermee stelt te koesteren bij terugkeer en anderzijds niet kan worden aangenomen dat de moeder een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van een veroordeling bij verstek tot een gevangenisstraf en een geldboete omdat zij na haar vertrek uit Jordanië gestopt is met het afbetalen van een hypothecaire lening. De desbetreffende motieven werden door de Raad in zijn arresten met respectievelijk nummers 278 171 en 287 172 van 30 september 2022 integraal bevestigd en dienen derhalve als vaststaand te worden beschouwd. De verzoekende partijen brengen in het kader van hun verzoeken in eigen naam geen elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

De Raad stelt vervolgens vast dat de door de moeder van de verzoekende partijen aangehaalde vrees dat haar kinderen bij terugkeer naar Jordanië zonder ouders zullen moeten opgroeien en in een weeshuis zullen terechtkomen rechtstreeks voortvloeit uit de voormelde door haar en haar man aangehaalde problemen. Zij houdt in essentie voor dat haar man omwille van de problemen naar aanleiding van zijn vermeende buitenechtelijke relatie nooit zal terugkeren en dat zij bij terugkeer meteen zal worden opgepakt en gedurende meerdere maanden opgesloten door de autoriteiten omwille van haar schulden en nadien geen werk meer zal kunnen vinden, waardoor zij afhankelijk zou worden van haar familie, die haar omwille van haar scheiding thuis zal opsluiten en haar kinderen naar haar ex-schoonfamilie zal brengen, waarna zij in een weeshuis zullen belanden. Het is niet aannemelijk dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar hun land van herkomst in deze erbarmelijke situatie dreigen terecht te komen in de mate dat niet kan worden aangenomen dat hun vader niet samen met hen zou willen of kunnen terugkeren omwille van de beweerde problemen die hij er kende, noch dat hun moeder in geval van terugkeer omwille van haar veroordeling nooit meer zal kunnen werken en bijgevolg niet in haar onderhoud en dat van haar kinderen zal kunnen voorzien, zoals in de tweede en derde bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door de verzoekende partijen niet wordt betwist, laat staan weerlegd.

In zoverre de moeder van de verzoekende partijen voorhoudt dat zij en haar man gescheiden zijn en dat zij als gevolg van deze scheiding het recht om voor haar kinderen te zorgen zal verliezen, waardoor zij in een kwetsbare situatie zullen terechtkomen, merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat hierover reeds als volgt werd gemotiveerd in de weigeringsbeslissing die in haar hoofde werd genomen: *“U stelt weliswaar dat u en M. uit elkaar zijn, maar in dit kader dient vastgesteld dat jullie niet officieel gescheiden zijn. U stelt bovendien expliciet dat het geen probleem zou zijn als u in Jordanië zou scheiden. Hieruit kan dan ook geen gegronde vrees worden afgeleid. Wat betreft uw vrees om het hoederecht over uw kinderen te verliezen, dient opgemerkt dat uit de informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier blijkt dat de Jordaanse wet een onderscheid maakt tussen voogdij (wali) en de dagelijkse zorg (hadan) over kinderen onder de 18 jaar. De moeder van de kinderen heeft recht op de dagelijkse zorg (hadan) over de kinderen tijdens het huwelijk en na een scheiding. Zij verliest het recht op de zorg als zij hertrouwt. Dit laatste is in uw geval een louter hypothetische situatie, want uw vrees dat uw familie u zou uithuwelijken is louter een veronderstelling en niet op concrete feiten gebaseerd.”*

De verzoekende partijen brengen naar aanleiding van hun verzoeken in eigen naam geen elementen aan die bovenstaande motieven, die door de Raad werden bevestigd in zijn arrest met nummer 278 171 van 30 september 2022, in een ander daglicht kunnen stellen.

Voorts vermag het betoog in het verzoekschrift dat de moeder van de verzoekende partijen als gevolg van de scheiding van hun vader zal overgeleverd zijn aan de wil van haar mannelijke familieleden, waardoor niet kan worden uitgesloten dat zij gedwongen zal worden opnieuw te trouwen en haar kinderen het contact met haar zullen verliezen, geen afbreuk te doen aan volgende overwegingen van de Raad in voormeld arrest met nummer 278 171 van 30 september 2022:

“Verzoeksters vrees ten aanzien van haar eigen familie, die niet zal aanvaarden dat de echtscheiding zou worden uitgesproken in Europa (CGVS verhoor, p. 18), het haar als gescheiden vrouw niet zal toestaan om alleen te wonen (CGVS verhoor, p. 19) en haar zal uithuwelijken (CGVS verhoor, p. 18), is hypothetisch en niet aannemelijk. Immers, tot op heden is verzoekster niet uit de echt gescheiden en werden er geen concrete stappen gezet in die zin, waardoor verzoekster niet kan beschouwd worden als een gescheiden vrouw en haar vrees in die hoedanigheid aldus louter hypothetisch is. Bovendien stelde de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeksters bewering als zou haar familie heel conservatief zijn, vasthouden aan tradities en niet loslaten (CGVS verhoor, p. 19) genuanceerd dient te worden nu verzoekster blijkens haar verklaringen wel degelijk blij gaf van zelfstandigheid en van het feit

dat zij een zekere vrijheid genoot. Zij was immers niet alleen in staat een hoger diploma te behalen, bovendien werkte zij negen jaar in een bank terwijl zij reeds kinderen had (CGVS verhoor, p. 14), kon zij scheiden van haar eerste echtgenoot en komen haar kinderen uit dit eerste huwelijk nog regelmatig op bezoek bij haar ouders, belt verzoekster met haar kinderen uit het eerste huwelijk als zij bij haar ouders verblijven (CGVS verhoor p. 13), slaagde zij er zeer gemakkelijk in om door eenvoudige betaling een gedwongen huwelijk te vermijden (CGVS verhoor, p.20) en kende zij hieromtrent geen verdere problemen behalve dan dat zij in de gaten zou zijn gehouden, kon zij vervolgens huwen met een man naar keuze en staat zij nog steeds in contact met haar moeder en zussen (CGVS verhoor, p. 12). Dat verzoeksters familie zeer conservatief is en zij geen vrijheid wordt geboden, kan gelet op voorgaande vaststellingen niet worden bijgetreden. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat in het psychologisch attest van 28 mei 2022 (stuk 2 bij de aanvullende nota van 5 september 2022) uiteengezet wordt dat verzoekster graag verpleegkunde wenst te studeren, maar dat haar vader in haar herkomstland zich hiertegen verzet, wat strijdig is met haar verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waar zij wel degelijk verklaarde een hoger diploma te hebben behaald (zie supra). Ook ter terechtzitting stelt verzoekster dat zij wel degelijk mag studeren. Verzoekster brengt ook geen concrete argumenten aan die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie en die voorgaande vaststelling zouden kunnen doen ombuigen, doch beperkt zich ertoe in het verzoekschrift te verwijzen naar een rapport van Amnesty International, "imprisoned women, stolen children policing seks, marriage and pregnancy in Jordan". Waar zij hiermee tracht aan te tonen dat zij als alleenstaande vrouw in Jordanië zonder mannelijke toestemming geen vrijheid heeft, dient te worden herhaald dat verzoekster en haar echtgenoot slechts in aparte kamers verblijven en slechts de wens hebben geuit om uit de echt te scheiden, doch hiertoe nog geen stappen hebben ondernomen, waardoor verzoekster niet kan beschouwd worden al een gescheiden vrouw. Bovendien leest de Raad in de door verzoekster geciteerde passage dat een toekomstige bruid de toestemming van een voogd niet nodig heeft indien zij meer dan 30 jaar oud is of indien zij reeds eerder gehuwd is. Dat verzoekster, die 39 jaar oud is en reeds eerder is gehuwd (in totaal zelfs twee keer), toont niet aan dat zij op basis van dit rapport toestemming van een voogd zou behoeven. Dezelfde informatie kan bovendien worden teruggevonden in het rapport toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1, "Report (translation) Jordan Marriage, divorce and guardianship", p. 19 "Women over 30 or previously married women over 18 do not need the guardian's consent to marry": vrije vertaling: "Vrouwen boven de 30 of eerder gehuwde vrouwen boven de 18 hebben geen toestemming nodig van hun voogd om te trouwen"). Bovendien blijkt uit datzelfde rapport dat een echtscheiding kan worden opgestart als de man en vrouw dit samen wensen (p. 17 van 22), wat in casu overigens het geval blijkt en dat na een echtscheiding de vrouw de dagelijkse zorg mag blijven waarnemen over de minderjarige kinderen zolang ze niet hertrouwt (p. 17 van 22). Verzoekster, die nog niet uit de echt gescheiden is en bovendien geen enkel gewag maakt van een wens om te hertrouwen, maakt aldus niet in concreto aannemelijk dat zij haar kinderen, bij terugkeer naar Jordanië zal verliezen, nog minder als zou dit een vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin."

De Raad stelt vast dat *in casu* geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de ouders van de verzoekende partijen inmiddels uit de echt gescheiden zijn of daartoe concrete stappen hebben gezet en dat voorts geen andere concrete en geloofwaardige elementen worden bijgebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat, mochten de ouders van de verzoekende partijen scheiden, hun moeder de zorg over hen zou verliezen door toedoen van haar eigen familie. Te dezen kan, de hoger weergegeven concrete vaststellingen in acht genomen, een loutere verwijzing naar algemene informatie, zonder deze op de persoonlijke situatie van de moeder van de verzoekende partijen te betrekken, niet volstaan.

In zoverre de moeder van de verzoekende partijen zou vrezen dat zij, indien zij daadwerkelijk alleen zou komen te staan, niet in staat zal zijn om voor hen te zorgen omdat zij niet meer zal kunnen werken gezien haar veroordeling en financiële moeilijkheden zal kennen, dient samen met de commissaris-generaal te worden opgemerkt en herhaald dat op geen enkele manier wordt aangetoond dat de moeder van de verzoekende partijen, die in Jordanië jarenlang in een bank heeft gewerkt, in geval van terugkeer nergens nog werk zou kunnen krijgen. De commissaris-generaal overweegt voorts in de tweede en derde bestreden beslissing terecht dat, zelfs al zou worden aangenomen dat de moeder van de verzoekende partijen geen dan wel moeilijk werk zal vinden in Jordanië, dit ook niet volstaat om te besluiten dat de verzoekende partijen in Jordanië in een weeshuis en in een situatie van verregaande deprivatie zullen terechtkomen nu (i) hun moeder tot op heden samen met hun vader instaat voor hun zorg, (ii) hun moeder ook uitdrukkelijk verklaarde dat hun vader voor hen zorgt en dat hij dat eender waar zal doen en (iii) niet kan worden aangenomen dat hun vader niet wil of zou kunnen terugkeren naar Jordanië omwille van de problemen die hij er kende, daar geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze problemen en geen andere elementen die een terugkeer in de weg staan werden aangebracht in het kader van de verzoeken van tweede en derde verzoeker.

De commissaris-generaal kan voorts worden gevolgd waar hij opmerkt dat het, mede gelet op het voorgaande, *in casu* niet relevant is dat de familie van hun vader niet voor de verzoekende partijen zou willen of kunnen zorgen. Door dit argument in hun verzoekschrift louter te herhalen, weerleggen de verzoekende partijen deze pertinente motivering geenszins.

De verzoekende partijen betwisten tot slot niet dat de opmerkingen en documenten die na hun persoonlijk onderhoud nog werden overgemaakt geen ander licht werpen op de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming. De desbetreffende motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door de verzoekende partijen ongemoeid worden gelaten door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt geponeerd, heeft de commissaris-generaal de beslissingen die werden genomen jegens de ouders van de verzoekende partijen niet *“klakkeloos”* overgenomen maar *in concreto* aangegeven waarom de elementen die door de verzoekende partijen – of door hun moeder in het geval van tweede en derde verzoeker – werden aangebracht in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming in eigen naam niet kunnen doen besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in hun hoofde. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in wezen te beperken tot het volharden in hun vrees *“om zonder hun moeder te eindigen, laat staan alleen te eindigen in afwezigheid van opvang door de families van beide ouders”*, het herhalen van de verklaringen van hun moeder in dit verband en het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke situatie, blijven zij daartoe in gebreke.

Waar de verzoekende partijen opmerken dat hun gehoren in één uur en dertig minuten werden afgehandeld, tonen zij geenszins *in concreto* aan dat hun hoorrecht niet zou zijn gerespecteerd of de commissaris-generaal hun verzoeken niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze zou hebben bestudeerd met inachtneming van de elementen waarvan hij kennis had. Verder laten de verzoekende partijen volledig na concreet te duiden dat, waar of waarom in de vraagstelling geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met hun leeftijd en kwetsbaar profiel. De Raad stelt op basis van de bestreden beslissingen en het administratief dossier vast dat in hoofde van de verzoekende partijen, als begeleide minderjarigen, bijzondere procedurele noden werden aangenomen en dat hieraan op passende wijze werd tegemoet gekomen door hen steunmaatregelen te verlenen. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer* die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. De Raad stelt vast dat aan eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud eenvoudige en korte vragen werden gesteld die hij begreep, zoals door hem werd bevestigd, en dat hem ruim de mogelijkheid werd geboden om vrijuit te vertellen en persoonlijke elementen aan te halen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming (AD, map eerste verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud). Gelet op hun jeugdige leeftijd werd het persoonlijk onderhoud van tweede en derde verzoeker rechtstreeks afgenomen van hun moeder, die aldus in de gelegenheid werd gesteld om de vrees die zij in hoofde van haar twee jongste kinderen stelt te koesteren en alle relevante elementen eigen aan hun persoonlijke situatie concreet toe te lichten. In welke zin de loutere duur van de persoonlijke onderhouden of de vraagstelling een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen zou hebben verhinderd, wordt door hen niet verduidelijkt, noch kan dit blijken uit de stukken van het administratief dossier.

Wat betreft de verwijzing naar het hoger belang van het kind en, in samenhang hiermee, artikel 24 van het Handvest en diverse bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig,

maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Verder herhaalt de Raad dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van de verzoekende partijen en in een aangepaste behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming heeft voorzien, zoals hoger toegelicht. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat de verzoekende partijen minderjarig zijn en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hen van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Een schending van artikel 24 van het Handvest en van voornoemde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen een geheel nieuw motief invoeren waar zij in hun verzoekschrift betogen dat zij *“omwille van hun Palestijnse origine effectief discriminatie riskeren ingeval van terugkeer evenals de weerslag van deze discriminatie jegens hun ouders en de onmogelijkheid om aan werk te geraken”*. Nergens kan uit het administratief dossier blijken dat dit element eerder door hen of hun ouders werd aangehaald als reden waarom zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren. Bovendien blijven zij in gebreke hun vrees in dit verband *in concreto* aannemelijk te maken, daar zij zich beperken tot een summiere verwijzing naar algemene informatie over de discriminatie van Jordaniërs van Palestijnse origine op de arbeidsmarkt en aan de universiteit en de intrekking van de Jordaanse nationaliteit *“om de Jordaanse identiteit en cultuur te beschermen”*. *In casu* zijn er geen concrete en ernstige aanwijzingen dat de verzoekende partijen omwille van hun Palestijnse origine bij terugkeer naar hun land van herkomst in die mate dreigen te worden gediscrimineerd dat hun grondrechten worden aangetast en hun leven hierdoor ondraaglijk wordt. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat hun Jordaanse nationaliteit omwille van hun verblijf buiten het land ingetrokken werd of zal worden, noch zijn daartoe concrete aanwijzingen.

De omstandigheid dat het onderwijs in Jordanië van een lager niveau is dan het onderwijs in België, zoals door de moeder van de verzoekende partijen werd aangehaald, kan evenmin weerhouden worden als een eigen feit dat een apart verzoek om internationale bescherming in hoofde van haar kinderen kan rechtvaardigen. Dit betreft immers een algemene situatie in hun land van herkomst die niet voortvloeit uit het intentioneel en gericht menselijk handelen van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de in Jordanië beschikbare mogelijkheden om de bloedziekte waaraan derde verzoeker zou lijden te behandelen. Nog daargelaten dat de moeder van de verzoekende partijen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Jordanië niet langer in staat zal zijn om voor hem te zorgen, blijken *in casu* geen elementen aanwezig op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat derde verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst de nodige medische zorgen op intentionele en gerichte wijze zouden worden ontzegd.

Wat betreft de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partijen geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat de verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek in hun hoofde rechtvaardigen. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen en dient het beroep te worden verworpen.

2.2.7. Wat betreft de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoeker en hun moeder op het CGVS werden gehoord met betrekking tot het voorhanden zijn van eigen feiten die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid dergelijke feiten uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De moeder van de verzoekende partijen genoot daarenboven de bijstand van een advocaat. De Raad stelt verder vast

dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.8. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar de verzoekende partijen wijzen op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhalen, gaan zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hen voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij - gelet op het voorgaande – hebben nagelaten.

2.2.9. Waar de verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. WILLAERT